

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

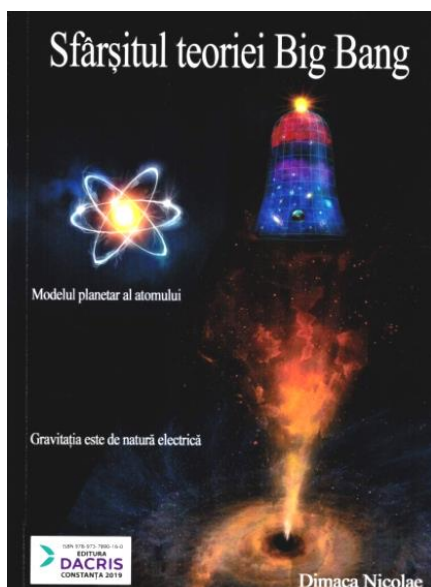
Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

Provocare

Recent, mi-a atras atenția un titlu de carte incitant, *Sfârșitul teoriei Big Bang*, autor Nicolae Dimaca, publicată de Editura DACRIS din Constanța, în anul 2019.

De la început, vreau să spun că sunt de acord cu afirmația din titlul acestei cărți, pentru că teoria Big Bang, după părerea mea, nici nu ar fi trebuit să apară, având atât de multe lacune de logică elementară și de fizică, multe dintre acestea fiind clar prezentate și analizate și în acest volum. Teoria Big Bang se aseamănă cu metoda *hits-hopes* (lovește și speră) din snooker,

unde, când un jucător nu mai are nicio variantă logică de lovitură, dă la întâmplare și foarte tare, uneori, ajungând la o poziție de continuare avantajoasă. Așa a câștigat Ronnie O' Sullivan ultimul său titlu de campion mondial. Dar, de la oamenii de știință ne așteptăm la mai mult!

Date fiind antecedentele mele de a îmbina științele exacte cu filozofia și poezia, concretizate și prin publicarea epopeei în versuri, *Universul ciclic*, apărută la Editura LAURENT din București, în anul 2015, disponibilă și în format electronic (<https://revistedecultura.com/?s=universul+ciclic>) voi face, pentru început, o prezentare paralelă a unor idei convergente din cele două cărți.

Înainte de aceasta, vreau să fac un comentariu asupra valorii de necontestat a interdisciplinarității (care unește undeva știința cu filozofia, cu religia, cu poezia, cu muzica etc. și pe care o susțin din mai multe unghiuri) care este folosită de multe ori speculativ, doar ca să sune frumos. De exemplu, cuvântul „univers” este folosit de unii în accepțiunea de „uni-vers”, care îi conduce la ideea falsă că ar putea exista mai multe universuri și au introdus noțiunea de „multi-versuri”. Ori, o simplă operațiune de logică ne spune că *ceea ce este infinit este și unic* (universul este infinit prin componentele lui de spațiu și timp).

Domnilor, universul nu este o poezie, care poate avea un vers sau mai multe versuri, deși poezia a fost realmente premonitoare pentru anumite adevăruri pe care știința le-a explicat ulterior, vezi cazul lui Eminescu și lumina!

În *Universul ciclic*, după cum spune și titlul, accept ideea unui Big Bang, dar doar ca fază intermediară în coagularea particulelor din praful cosmic și nu ca origine a universului, altfel s-ar încălca infinitatea și unicitatea spațiului și timpului.

Pornim de la infinitatea spațiului și timpului.

„Spațiu, este un gol infinit, adică, nu există absolut nimic, vid și atât...”

Timpul este o eternitate. Nu a existat un început și nu va exista un sfârșit...”

(Sfârșitul teoriei Big Bang, pag. 13)

*Spațiul infinit, distanță
din care oricât vom parcurge,
ceea ce ne mai rămâne
cu nimic nu se restrânge!*

*Timpul infinit, oricât am gândi,
de unde vine sau se duce,
nimic din el nu a trecut,
și mai mult mai are-a curge!*

*Nu există niciun început ,
un sfârșit este de neconceput,
timpul și spațiul vin din infinit
și se duc spre nesfârșit!...*

(Un nou început!, Geneza, Universul ciclic)

Referitor la structura inițială a materiei:

“O cale proprie, care pleacă de la materia care există din abundență în Univers și anume Praful cosmic.” (Sfârșitul teoriei Big Bang, pag. 5)

*Un haos de particule au fost,
venind din zări necunoscute,
păreau că nu au niciun rost,
dar deveneau tot mai multe.*

*Particule neînțelese de mici,
ale infinitului furnici,
rapide, venite din nesfârșit,
au alergat și s-au ciocnit.*

*Prima divină întâmplare
a fost o mare coagulare,
multe nimicuri la un loc,
”big-bang”, și au făcut un tot!*

(Un nou început!, Geneza, Universul ciclic)

Interesantă ideea agregării prafului cosmic în ordinea temperaturilor de lichefiere precum și cea a considerării forțelor de natură electromagnetică ca fiind la originea coagulării materiei, trăgând de aici concluzia că originea gravitației ar fi de natură electrică. Eu aș fi mai puțin exclusivist în această problemă, mai ales că forțele electromagnetice pot fi și de atracție, dar și de respingere, motiv pentru care cred că mai corect este să le luăm în considerație pe toate, neexcluzând legea atracției universale, cea dependentă de masă.

Toate cele de mai sus sunt cuprinse în capitolul introductiv “În loc de Big Bang”, cartea mai cuprinzând capitolele: Magnetismul și importanța lui în natură, Formarea Universului, Energia Electrică, Atomul și gravitația, Fenomenul Q, Protopământul, Formarea apei, Pământul, Strălucirea Soarelui și Vulcanii și cutremurele, unde autorul face o foarte interesantă *construcție logică* a afirmațiilor din partea introductivă.

Totuși, mai sunt multe de explicat despre o întâmplare petrecută în infinit și care nu se va termina niciodată, neuitând una dintre concluziile *Procesului de la Nürnberg*, și anume că *nu tot ce este logic este și adevărat*.

Ovidiu ȚUȚUIANU

Decalogul tăcerii

1. Să taci, atunci când e de presupus,
Că nu-i valoare în ce ai de spus!
2. Să taci, că omul poate e sătul,
Atuncea când tu ai vorbit destul!
3. Să taci, și cată să nu te grăbești,
Așteaptă rândul tău ca să vorbești!
4. Să taci, și te păzește de păcat,
Când omul cel perfid te-a provocat!
5. Să taci, și de conflict să te ferești,
Când ori nervos ori iritabil ești!
6. Să taci, când intri în biserică,
Ca să-l auzi pe Domnu'-n predică!
7. Să taci, când din biserică tu ieși,
În suflet Duhul Sfânt ca să îl țezi!
8. Să taci, și sigur vei fi răsplătit,
Când către bârfă iar ești ispitit!
9. Să taci, atunci când poate ai chitit,
Să critici pe oricine însutit!
10. Să taci, ca să ai timpul să gândești,
'Nainte de-a începe să vorbești!

10 vechi îndemnuri valabile ... și azi!

1. Botezați copiii voștri,
Doar cu nume românești!
Cum făceau bătrânii noștri,
Și aflarăm din povești.
2. Prezervați portul și graiul,
Obicei și datină!
Temelii adânci la „raiul”,
Care nu se clatină.
3. Limba noastră sunătoare,
Moștenită din străbuni,
Ocrotiți-o cu ardoare;
E-o avere, oameni buni!
4. Adunați cu hărnicie,
Basmе, snoave, strigături.
Să rămână-n veșnicie,
Îmbrăzdate-n arături!
5. Să păstrați nealterată
Cea credință în Hristos!
Este lege-adevărată,
La români e un prinos.
6. Cumpărați, pe cât se poate,
Și produse românești,
Chiar în criză. măi nepoate,
Știu că-i greu, dar le găsești!
7. Învățați-i și pe alții,
Graiul nostru românesc!
Mulți străini au motivații
Și pe loc îl îndrăgesc.
8. Să fiți mândri d-aste plaiuri!
Moștenite din trecut,
Să păstrăm cobze și naiuri,
Să dansăm neîntrecut!
9. Ajutor și unitate,
Între tânăr și bătrân,
De aici sau mai departe,
Care simte că-i român!
10. În vârtoarea, azi, lumească,
Nu uitați ca buni români,
Doar credința strămoșească,
Ne-a păzit de cei păgâni!

**Corneliu
CRISTESCU**

LEONARDO CĂTRE BÂRFITORI

Crescuse-n faimă, cum se știe,
El excela în arte, în pictură,
Mai mult, chiar și-n inginerie,
Desigur, și-n arhitectură.

Așa precum se-ntâmplă-n viață,
Se bat doar pomii roditori.
Ascunși sau, uneori, pe față,
Au început să-apară bârfitori.

Ei afirmau în mod tendențios,
Că-s alții care fac, nu face el...
Ce face el, nu e așa frumos,
Că el ar face, sigur, în alt fel.

Dar ei, porniți, până la urmă,
Tot căutând, i-au și găsit ceva.
Ascunși în spiritul de turmă,
Fiind geloși, încep a-l denigra.

Acuza principală, cea mai mare,
Ziceau la toată lumea ce-au aflat,
Era precum că Leonardo n-are,
Nici cărți și nici nu prea a studiat!

Ba, unii-au mers și mai departe,
Așa cum ei au mai și arătat,
Că Leonardo n-a citit o carte
Și-n general, e cam *needucat!*

Maestrul, totuși, nu s-a enervat
Nu a primit bârfa cu-asprime,
Fără rezerve, el a opinat:
Oricine poate ca să se exprime!

*Sunt conștient, a zis Maestrul,
N-am studiat în întregime,
Nici cărțile celor de astăzi,
Dar nicide cele din vechime.*

Dar vreau ca să le spun la toți,
Și, mai ales, la *oameni fără minte*,
Că-n viață faci ceva, *doar dacă poți*;
Cu bârfa, voi să mergeți înainte!

Cât despre mine, voi continua,
Ca să *extrag învățăminte*,
Direct, doar *din experiența mea*;
Eu fac mereu ce-mi vine-n minte!

Mulți au învățătura de prin părți,
Oameni de știință și prelații,
Ei cred doar ce-au citit în cărți,
Desigur, *cărțile scrise de alții!*

Războiul acesta era inegal,
Nu s-a luptat cu bârfitorii.
El ne-a lăsat tot *Fructul Genial*;
Ceilalți, ei au fost dați uitării!

A fost un geniu în umanitate,
Ideile sunt Marele Mister,
A fost un om pentru eternitate;
Ideile-i veneau direct din cer!

Notă:
versurile au fost inspirate de
unele afirmații ale lui
Leonardo da Vinci

Ioan Al. LUPU

**Cornelia Violeta
POPESCU**

Poem în delir

Febra m-a trimis într-un delir cu frisoane...
Dinspre gorgane asiatice, podgorii toscane,
viroage și canioane
vin vălătucindu-se țepi și coroane

Din temnița spitalului cu zăbrele fluorescente
se-aud, în parc, vocile a două femei
cu veste fosforescente
De ce n-ai dat cu mătura și pe lângă liliac și răsură?
Ne ia șefu' tomberoanele și pâinea de la gură...

Printre frisoane, vorbele lor îmi păreau
poeme telurice în toate culorile vieții
de la roșu la mov
Declamau cumva stihuri
Sapho, Petrarca, Verlaine, Rilke, Dimov?
Îmi rostea oare arșița o orație?
Sau erau numai frunzele ulmului vecin în fibrilație?
Noaptea era mai noapte, cu aripi zdrențuite de urgie,
Dar potirul de aur al zorilor
m-a-mpărtășit cu licori de magie

Sentimental

Poate voi săvârși astăzi un păcat capital...
Mi-am găsit, iubito, în păduri dobrogene un cal
și mă voi întoarce într-un grajd sentimental
M-am săturat de versuri sacrale sau eretice
M-am săturat de sofisticate ecuații estetice

Prietenii mă vor privi cu un zâmbet descumpănit
Alții ar putea spune că sunt vreun trăsniț
Nu-mi pasă! Nu-mi pasă! Eu alerg în galop
cu herghelia iubirii,
poate spre ultimul hop...

Știu că m-aștepți cu stropi de argint în meșe
Știu că-ți voi săruta buzele de măceșe
Ne vom contopi într-un jar colosal
Iubito, săvârșesc azi un păcat capital!

Care dor

Basarabiei i-e dor
De portul de acasă,
Românii însă nu-l mai vor,
De parcă nu le pasă.

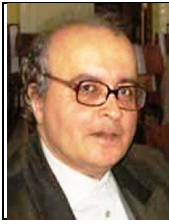
De limba românească
Moldovei îi e drag,
Graii dulci să vorbească,
Să nu se uite-n veac.

Pe vechiul Chișinău
Îl știm de la bunici,
Plin de poeți, apoi un hău
Încarcerat de multe frici.

Pe-al Basarabiei pământ
Ștefan cel Mare-i (încă) viu.
La noi e doar un sfânt
Legat de Prutul argintiu.

Pe podul larg de flori,
Gânduri de revenire
Trezescmereu fiori
Sperând la reunire!

Un singur tricolor
Românii să-nfășoare!
E visul pentru viitor
Căci trecutul doare.

Adrian BOTEZ

BINECUVÂNTEAZĂ – HRISTOASE – CUVINTELE LIMBII ROMÂNE

când – mâniaș – mă blestemi – s-o faci în **Limba Străbunilor mei**

iar de-njurat : într-un **Cântec al Zânelor din Tei!**
până și Răul - devine amabil - zburatic – **de la Ciocârlii**

când îl proclamă răspicat – în **Limba Sfintei Glii**
în **Limba Celor ce – cu Lumina Plugului – Adâncul I-au spintecat**

și-au aflat : Limba aceea s-a chemat – orișicând – ROD-DIN-ARAT !

...Ochi în Ochi să ne privim
chiar dac-amarnic - ne dușmănim :
vor ști Izvoarele de sub Munți
Taina prin care să ne-mpace : într-un
Înțelepciunea Celor Cărunți!

totul e Frumos și Adevărat
totul e Bun și Curat
când purcede din **Rădăcini de Stejar**
când se-aprinde la **Bătrâna-Vatră-cu-Jar!**

...binecuvântează – Hristoase – Cuvintele
Limbii Române
căci – din noi – doar atât mai rămâne...!

O BOARE-ALINĂ CRUCEA DIN COPAC

O Boare-alină Crucea din Copac
și Puful Alb tot ninge – către Cer!
nu știu să mulțumesc – nici ce să fac
când Crist e Cald - și nu e Gard de Fier...

Pădurea – Toată – îmi vorbește - și Toți deodată
îmi spun că Aripa îmi crește – da-i Vinovată...
eu mă cinchesc – umil – la Rădăcina Lumii:
ascult cum – una după alta – cad – se sparg –
Razele Lunii...

...o – Mumă Noapte – nu mă pedepsi
că n-am venit Aici pentru **A ȘTI**
ci pentru-a mă-nfrăți cu Cel Frumos

pentru-a-L afla – tot mai Adânc – pe-al meu Hristos...
...și Noaptea ninge – peste Capul meu – Minuni
ca să-nțeleg că nu e supărată -nfloresc Pruni!

UN BIET SCRIPCAR

primește – Doamne -un Biet Scripcar – la Poala Ta
căci n-a adus vreun Gând cu sine : doar o Stea...
nu-i Steaua Magilor Pustiei – e doar Lumină
dintr-un Altar de Sat din Munți – cu Țarină Creștină...

Biseriçuța Prizărită – din Flori Iscată
sfios – Scripcarul o aduce – ca pe-o Făclie Preacurată
iar Cântecul Biseriçuței – din Ram în Ram – Alină-
Alean
căci - fără Stihuri – pe Colnice – îl cântă un Cioban...

nu și-a dat Turma – pentru Cântec : ci Cântecul i-e
Turma
cu care -Umil – Te-a fost zărit: s-a istovit
pe Drum – oricât de Greu – oriunde-Ți vede Urma:
în Vânt – în Flori – în Munte -n Schit

s-a Răstignit – s-a Iscălit - și Sânge-Cânt I-a
Mântuit...

...nu-l alunga – Mărite Doamne: cu el – iarăși –
Lumina
va umple Sufletele Lumii – va alunga Vermina!

**Nicu
DOFTOREANU**

TANGOU ATEMPORAL

Motto:

*Căci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochi spre a cunoaște,
Și vremea-ncearcă în zadar
Din goluri a se naște.*

Luceafărul – Mihai Eminescu

Timpul fizic, dat în dar,
pare fără de hotar,...
Când ești tânăr și ai vise
despre viitoruri... scrise!
Însă nu-i adevărat:
Nimic nu-i cum ai sperat!
Crezi sufletul trecător,
Uitând că-i nemuritor!
De fapt tu-i ești spectator
Un chibit,
... un amator!
Una-i una și-alta-i alta
Fiecare-și poartă soarta.
Destinul ni-i limitat
Numai la momentul dat
Luminat,
dar separat
De somn binecuvântat...
Fiindcă Timpu-i infinit
Necuprins, nemărginit,
Iar din viața noastră scundă
Ne-alegem doar c-o secundă
Și nu-țelegem întregul
Decât când
primim... dezlegul
Clipei,
care-atemporal
Ni-l dezvăluie-n final

Constantin Nicolae GAVRILESCU

Din toamna vieții

Perdea de ploi așază cerul
la geamul sufletului meu,
și-nchide-n tainic dor misterul
transcendental, spre Dumnezeu.

Din toamna vieții se-nfiripă
iubirea-mi caldă, fără vină,
ce-nvăluie în sfânta clipă
cu dor, făptura ta divină.

Tu Evă, eu Adam din Rai,
îmbrățișați sub Pomul vieții,
iubirea pură să-mi redai,
viind, în pragul dimineții.

Trupu-ți lasciv să îmi încânte,
simțul și dorul în beție,
de sentimente fremătânde,
să te iubesc cu frenezie.

Eu știu că-mi ești suflet pereche
și mi te dăruie cu tandrețe,
iubirea noastră e străveche,
primordială tinerețe.

Și sper să fim ce-am fost cândva,
ca dragostea să ne-implinim,
sufletul meu, perechea mea,
cea dăruită de destin.

Păduri de gânduri șoptesc...

Tumult de gânduri în Templul cuvintelor,
Șoptesc prin doruri, vise, speranțe,
Nestinsse zvonuri ancestrale,
Sărutând veacuri și... veacul

Adevărul și sfințite adevăruri,
Cu brațele pline de vise stelare,
De pe poteci nevăzute, cerești,
Coboară pe umerii subțiri ai vieții.

Doar adevărul așterne liniștea,
Înaltă, mângâie, devine clopot viu...
Răutatea rupe bucuriile zilei, topește
Alungă văpaia iubirii, firescul trăirii...

Bunătatea, omenia, smerenia,
Ruga, gândurile pozitive
Dă tărie, alungă întunericul,
Vindecă rănilor din ființă.

Nu strivi visele, lumina,
Aprinde cu iubirea ta,
Viitorul, candela speranței
Drumul neamului tău spre veșnicie.

Vise, idealuri, speranțe

Viața, amestec divin de lumină
Neîmpliniri și dorinți,
În hotarele Eului...
Pierdem mulțime de ani,
Vise, idealuri, speranțe
Și chiar viața din ignoranță,
Neputință, ură și furie....

De vrei, poți renaște și găsi,
Vindecarea, curcubeul iubirii,
Porțile divine ale nemuririi.
Speranța, ecoul nestins al vieții
Ne dă tărie în urcuș,
Spre treptele cerești, către Isus,
Purtătorul de viață și de lumină....

Ionel MARIN

Picături de timp, candelă cerească

Zilnic bem din cana cu vise,
Bucurii și adesea suferință...
Trăirea nu-i deșartă strălucire!

Picături de timp, candelă cerească,
Ecou de lumină la porțile cerului,
Să-nmulțească vlăstarii de lumină,
Pe Terra și-n infinitul creator...

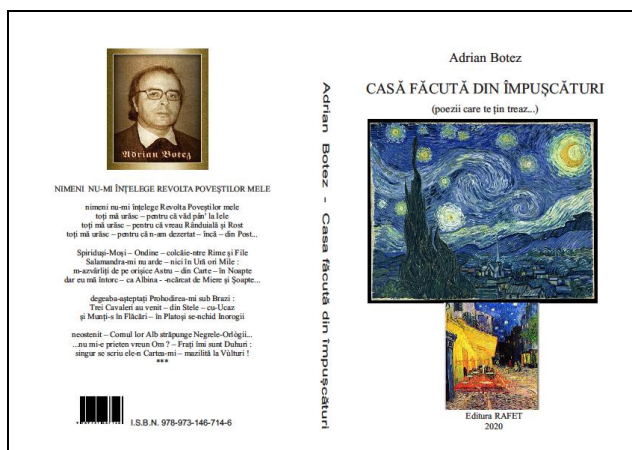
Adevărul, cuvintele sacre, coboară
În cupe albastre, tainice, spre hrană,
Ne arată sensul miraculos, rostul
Trecerii noastre prin lume...

La vreme potrivită, nepotrivită,
Trecem de poarta umbrelor,
Cu regrete ori seninătate,
Să ne odinim trupul sub pământ...

Spiritul rămâne să colinde,
Spații încă necunoscute...
Cineva drag apare să ne-ajute
Să trecem punți și vămi...

Și vise noi vor înflori,
În eul sufletului.
Tristețe și noapte nu va mai fi
Și alte povești se vor scrie,
În cartea vieții fără de sfârșit....

Apariții recente ale membrilor cercului:

Adrian BOTEZ

CASĂ FĂCUTĂ DIN ÎMPUȘCĂTURI

Editura RAFET

CUVÂNTUL – NEPREȚUIT EXPLOZIBIL

Harnic și meticolos, Adrian Botez își scrie epopeea despre călătoria sa în lumea aceasta. În ultima perioadă a publicat mai multe cărți, după un program propriu, despre destin, artă și suferință, într-o viață afectată de magma poemelor primite, ivite în nopți de diamant.

Volumul de versuri *Casa făcută din împușcături (poezii care te țin treaz...)**, apărut la Editura Rafet în anul 2020, menține ritmul interior, tensiunea care apare între bucuria scrierii și suferința zilnică. Titlul este neobișnuit și provocator pentru cititor. Mesajul cărții vine dintr-o experiență amară, din constatarea că vremurile actuale au ajuns la un punct de cotitură, la o destrămare a șansei. Termenul *apocalipsă* se manifestă și în aceste poeme scrise, durerea străbate actul creației. Deși poetul ține să-și transmită viziunea spirituală asupra existenței, el nu renunță la mijloacele literare pe care le stăpânește în siguranță. Pe unele locuri, forțează limitele cuvintelor, o face de dragul cititorului, care va trebui să observe semnele, ce apar în epopeea lirică. Ele abundă în text, sunt puncte de reper, pentru scriitor și pentru cititor. O revoltă, bine construită liric, răzbate din poeme. Ritmul și rima susțin ideile, imprevizibilul are cota lui de vizibilitate. Lectura poemelor presupune un anumit nivel de cultură, de cunoaștere, mai ales spirituală.

Cartea are mai multe paliere pe care se dezvoltă, spre o țintă bine conturată:

Partea I: **CASA FĂCUTĂ DIN ÎMPUȘCĂTURI**; Partea a II-a: **SAR DIN LUME-N ALTĂ LUME**; Partea a III-a: **DOINE**; Partea a IV-a: **VIŢA DE A FI POET**; **Epilog(uri)**.

Constatarea poetului este una tristă, lumea este imperfectă, locul unde trăim este afectat de loviturile primite de-a lungul vremii. Istoria are secretele ei, este o istorie în care violența a zdruncinat viața oamenilor, „*casa este făcută din împușcături*”. Dincolo de tristețe, există și speranța într-o altă lume, mai bună, în alte spații. Până atunci, responsabilitatea poetului este maximă, el receptează semnele, semnalele, are partea lui de vină, pentru violența asupra lumii. Valorile spirituale se concentrează asupra unei prezențe eterne: **Crist**. Pentru poet, aceasta este o prezență necesară, este punctul de siguranță, într-o lume nesigură. Crist oferă perspectiva asupra existenței. Suferința are rolul ei, Crist a suferit/ suferă și el, pentru un adevăr maculat de erorile umane. Poetul depășește stadiul teologic, el forțează limita și vede, în această prezență, un motiv pentru o existență în lumină, în adevăr, în armonie cu restul creației. Uneori, poetul se revoltă împotriva Demiurgului, o face din necesitatea de a avea o relație cu acesta, de a ieși din cutele timpului brutal. Este revolta celui care cunoaște și se războiește cu limitele între care viețuiește.

Capitolul *Doine* are menirea de a îmblânzi universul prin cânt, poetul simte responsabilitatea pentru menirea sa. El lansează un ritm interior, menit să lege cuvintele de muzica extinsă a universului. Jalea, revolta, supărarea, un dor din alte lumi, un impuls către eternitate, toate marchează această parte a volumului. Motivele preluate din folclor, din tradiții și obiceiuri, din bocete sau imprecății, sunt bine asimilate și cititorul intră în atmosfera sufletului marcat de dor... Poetul emite chiar ipoteza dispariției Creației...

Observăm că lumea aceasta a fost afectată, sunt lovituri/ împușcături, există scrumul lăsat de focul abisului, justiția a căzut la un nivel minim. Omul a murit de întrebări, moartea stă în picioare, se simte nimicnicia, există nebuni, într-o lume în mișcare, aparent logică. Năcazul are și el o doină, se aude un cântec barbar, omul a plecat din vatra sa, a dezertat din destinul său...

În această cădere în ruină, poetul descoperă puncte de sprijin: **SĂ CREZI ÎN CRIST**, pentru a redescoperi **IDENTITATEA ADEVĂRATĂ** - putem sta pe un dig între un Ocean și alt Ocean, Crăciunul are un mister, zilele sunt zestrea lui Dumnezeu, poezia este un portal spre eternitate, arta are sursele ei de evadare.

De reținut și prezența albinelor harnice, ele reconstruiesc cosmosul cu migală. Imaginea lui Van Gogh, pictorul dedicat culorilor absolute, aduce o notă de pasiune care depășește limita vremii. Natura oferă salvarea prin frumusețea ei, prin puritate, prin lumina care conservă mesajul original, zidurile radiază și ele gândurile oamenilor, singurătatea este o aparență, într-o lume dinamică.

„*e Unu` – pe Strada/ mea – care arată – de parcă/ ține locul Altuia/ mereu am impresia – când îl/ văd – că/ numai dacă m-aș uita după vreun/ Gard – ceva – s-ar putea să-/ zăresc – pe el – Cel/ Adevărat – ghemuit – acolo/ ca un Răufăcător – care se/ ascunde...*” (E unu`, p. 14).

Dorul după un loc al omului se definește în poemul **Casa lui** (lui Vincent van Gogh): „*Casa lui e PRETUTINDENI – unde Dumnezeu îl strânge la Pieptu-i pe OM/ ca FRATE SUBLIM – ÎNSĂNGERAT CERȘETOR – chiar ATOM.../ Casa lui e-n Soarele-Floare – acolo unde Doare – cel mai turbat și fără-nctare.../ Casa lui e Noul Pământ – unde Grădinile se pleacă sub înfloritor jurământ...*” (p. 21).

Identitatea individului, la final de vremuri, se focalizează pe Crist: „*Când spui o Rugăciune – spune-o-n Limba ta Amară/ (...cu inflexiuni de Înger și de Fiară...)/ pe care – nici pe ea – nu ți-o pot lua – de-afară:/ nu Preoții înseamnă Rugăciune/ ci Răstignirea ta – pe Golgote Străbune...*” (**Să crezi în Crist: Identitatea ta adevărată**, p. 31).

O concluzie: **Viața este un Dar Ceresc, dar ne batem joc de toate, apoi dorim bine pe pământ...** (**Parșivenia umană eternă**, p.36).

Existența continuă datorită rădăcinilor omului, părinții au adus existența la un anumit nivel pentru fiecare, o întâlnire în absolut e posibilă, pentru a putea sări dintr-o lume, în altă lume.

Omul poate muri de întrebări, el degeră-n Cântec, în Stele, în Frigul Logos-ului. El nu va învia în săbii de răspunsuri, ci-n Munții cei Mari... Și nu punem întrebări suficiente, doar cântim. Omul ar trebui să-și asume dialogul, cântecul, efectele răspunsurilor care vin din Înalt...

Frica de moarte poate fi învinsă, omul are o șansă: „*Moartea stă în Picioare: fiți/ politicoși – aduceți un Scaun – să ne/ privească și de jos în sus/ Moartea stă în Picioare: n-o lăsați/ niciodată – să stea în/ Picioare – să vă privească/ Suverană – plină de/ Ifose Gratuite: în definitiv – nu e decât/ și ea – un Slujbaș/ oarecare – ca fiecare dintre noi*” (**Moartea stă în Picioare**, p. 51).

Existența este efemeră, avem loc pe Dig, între Ocean și Ocean, acolo, între Vrajbă și Crimă, există Sânge, nu Spini, un foc ne face scrum, într-o Năvalnică larnă...

Poetul propune o scurtă descriere privitoare la **Taina Dacilor**, o prezență abisală asupra amprentei spirituale a românilor, semnul din adânc al originii și sensului în istorie. Dublate sunt imprecațiile dedicate celor care clădesc imperii, pe sufletelul oamenilor. Suntem călăuziți în labirintul intereselor celor care cuceresc solstițiul minții. Textele devoalează o zonă zbuciumată, poetul este legat și empatizează cu oamenii care s-au dus într-o doină abisală.

Responsabilitatea artistului, în lumea aceasta vizibilă, lumea de sub soare, este una profundă, el păstrează rădăcina spirituală a neamului, în Antrepozitele din vis, din imaginație, din cuvinte. Acceptă și execuția, în piața vizibilă de cuvinte, din cânt. Asupra poetului se trag toate Gloanțele Lumii. El nu dispăre, se transferă în univers, Carnea Răstignită are resurse pentru veșnicie. E un fel de scriere pe carnea durută a lumii.

Poemele lui Adrian Botez au încrustate în piatra lor zbuciumul lumii. Versurile se frâng, se caută unele pe altele, oferă portaluri de idei, spre o lume spirituală. Există un ritm specific, modelat de gândurile materializate în versuri. Versurile sunt străbătute de semne, poetul le scrie cu literă mare pentru a atrage atenția asupra simbolurilor ascunse. Este un clasic, care forțează limitele, ferindu-se de capcanele unei modernități superficiale. Prezentul are înscris, în mesaj, trecutul și viitorul, speranțele și tipătul. Folclorul are un loc aparte, sunt preluate temele majore ale sufletului românesc. Versurile sunt marcate de un misticism construit pe idei solide și fragile, în același timp. Cititorul este solicitat și inițiat simultan. Sunt poeme pentru cei care cunosc sensul în istorie. Limbajul este dens, ideile academice se întâlnesc cu zicerile de fiecare zi. Viziunea de Sus se leagă de necesitățile obișnuite. Spasmul cosmic se desfășoară peste spasmul omului afectat de neputințe. Există o democrație a cuvintelor, în scrierile lui Adrian Botez, o generozitate a revoltei.

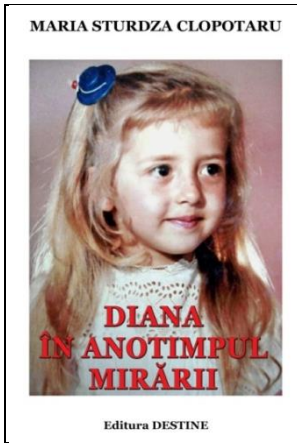
Cartea este dedicată soției, are o parte consistentă, privitoare la identitatea poetului. Sunt date bibliografice, scurte comentarii făcute asupra cărților sale, incomode și atipice pentru literatura de astăzi. De remarcat și copertile, ele rețin două tablouri de Vincent van Gogh: **Noapte instelată și Terasa cafenelei noaptea**. Trimiterile sunt directe și subliniază arderea artistului, sub galaxii de cuvinte și sub galaxii de sensuri. Plus copleșitoarea prezență a Demiurgului, prin/ în Creația Sa. Concluzia aparține poetului: **Minunile nu stau cu Ușa-Nchisă** (fragment din poemul **Vina de a fi poet**, p.113).

Constantin Stancu
August 2020

*Adrian Botez, **Casa făcută din împușcături: (poezii care te țin treaz...)**, 167 de pagini, Râmnicu Sărat, Editura Rafet, 2020. Coperta I: **NOAPTE ÎNSTELATĂ**, de Vincent van Gogh (1853-1890) – pictură în ulei, pe pânză (73,7 cm x 92,1 cm), realizată în anul 1889, la ARLES;

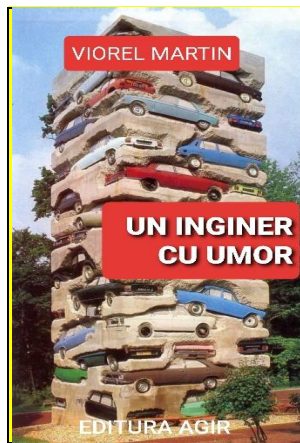
Coperta II: **TERASA CAFENELEI NOAPTEA**, de Vincent van Gogh – pictură în ulei, pe pânză (80,7 cm x 65,3 cm), realizată de pictor la ARLES, în perioada 9-16 septembrie 1888.

**Maria STURDZA
CLOPOTARU**

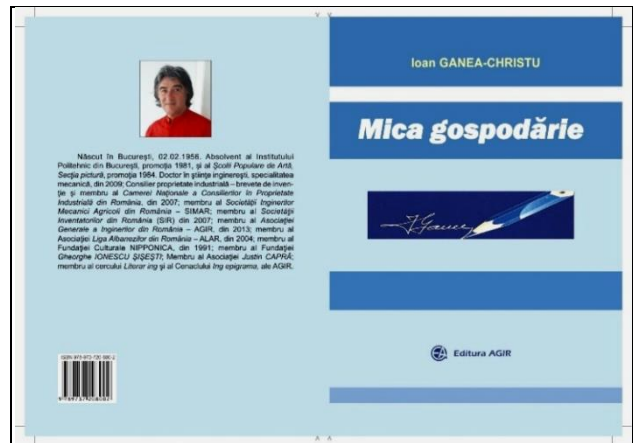
**DIANA ÎN
ANOTIMPUL
MIRĂRII**
Editura DESTINE

Viorel MARTIN

**UN INGINER
CU UMOR**
Editura AGIR

Ioan GANEA-CHRISTU

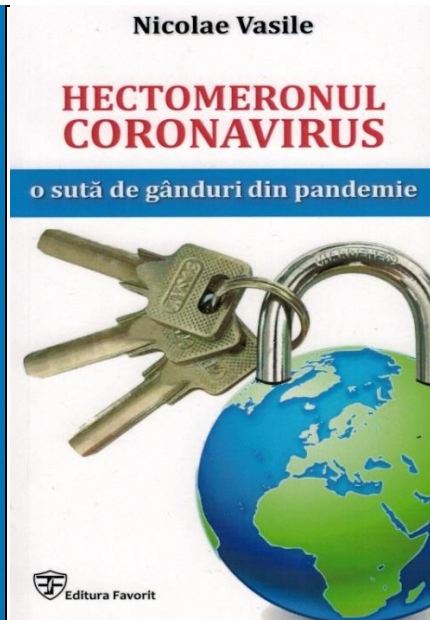
Mica gospodarie
Editura AGIR

În fond, prin „hectomero... coronavirusul” său, profesorul-scriitor Nicolae Vasile ne oferă o carte de „criză” cu rol paleativ, cumva, un fel de cronică a optimistului incurabil, a pământeanului niciodată învins de vitregia vremurilor; în fond, căci el găsește în orice buclă mai puțin roză a timpului o finalitate – sau mai degrabă o explicație – cu semnificații faste (vezi „tableta” 74, de pildă), adică deloc periculoase pentru om, dimpotrivă. Ca atare, cum să nu-l acceptăm pe raftul nostru?

Dincolo de rolul ei terapeutic însă, cartea aceasta de buzunar este, totodată, și o „rețetă” de ințelepciune, una bine dozată, totuși, dar care cu atât mai mult se parcurge cu reală plăcere și curiozitate, bineînțeles că și cu zâmbetul pe buze, drept dovadă că viața încă se joacă... Viața lumii și, odată cu aceasta, viața noastră, a românilor mereu sub vreme, niciodată însă striviți sub manta lor de plumb sau de orice altceva o fi ea. Fiindcă dacă ar fi... cine-ar mai povesti? Și, mai ales, cui?

Felicitări din toată inima autorului pentru momentele de reală delectare spirituală oferite cu atâtă generozitate, pentru admirabilul spirit de improvizație, forță imaginativă și, nu în ultimul rând, pentru perenul, caldul și vibrantul său izvor de inspirație!

Dan Giju

Editura Favorit

Gabriela STANCIU PĂȘĂRIN - TEO, DORA și TEODORA (vol. 1 – 2)
Editura FAST EDITING

SCRIITORI DIN GENERAȚIA 2000

a fost definitivat în Volumul I

În care au fost incluși 70 de scriitori ale căror profile literare au fost realizate de autorii trecuți în paranteză:

1. George Titus ALBULESCU (*Antoneta RĂDOI*)
2. Elena ANGHELUȚĂ BUZATU (*Antoneta RĂDOI*)
3. Elena ARMENESCU (*Nicolae VASILE*)
4. Liliana BADEA-CÂRSTEA (*Nicolae TOMA*)
5. Doina BÂRCĂ (*Nicolae VASILE*)
6. Petre Gheorghe BÂRLEA (*Mihai STAN*)
7. Cristian Petru BĂLAN (*Ionel MARIN*)
8. Vasile BELE (*Nicolae VASILE*)
9. Corin BIANU (*Victor PETRESCU*)
10. Adrian BOTEZ (*Nicolae VASILE*)
11. Silvia BUDESCU (*Eugenia DUȚĂ*)
12. Elena BUICĂ-BUNI (*Gheorghe A. STROIA*)
13. Dumitru BUȚOI (*Nicolae VASILE*)
14. Mihaela- Mariana CAZIMIROVICI (*Nicolae VASILE*)
15. Geo CĂLUGĂRU (*Nicolae VASILE*)
16. Maria CIOBOTARIU
(*Viorica POPESCU-COJOCARU*)
17. George COANDĂ (*Mihai STAN*)
18. Marina COSTA (*Antoneta RĂDOI*)
19. Cristina CREȚU (*Antoneta RĂDOI*)
20. Nicoleta CRISTEA IFRIM (*Antoneta RĂDOI*)
21. Aura DAN (*Antoneta RĂDOI*)
22. Florentina DANU (*Gheorghe A. STROIA*)
23. Simona DOBRIN (*Antoneta RĂDOI*)
24. Nicu DOFTOREANU (*Nicolae VASILE*)
25. Eugenia DUȚĂ (*Nicolae VASILE*)
26. Gheorghe DUȚĂ-MICLOȘANU (*Eugenia DUȚĂ*)
27. Silvan G. ESCU (*Antoneta RĂDOI*)
28. Dan FLORICĂ (*Nicu DOFTOREANU*)
29. Ioan GANEA-CHRISTU (*Nicolae VASILE*)
30. Dan GÎJU (*Mihai STAN*)
31. Nina GONȚA (*Antoneta RĂDOI*)
32. Mihail GRĂMESCU (*Ionel MARIN*)
33. Grigore GRIGORE (*Victor PETRESCU*)
34. Florin GRIGORIU (*Nicolae VASILE*)
35. Vasile GROZA (*Ionel MARIN*)
36. Dori LEDERER (*Antoneta RĂDOI*)
37. Ioan MAFTEI-BUHĂIEȘTI (*Geo Călugăru*)
38. Ionel MARIN (*Nicolae VASILE*)
39. Ion MĂRCULESCU (*Mihai STAN*)
40. Nicolae MĂTCAȘ (*Ionel MARIN*)
41. Eugenia MIHU (*Nicolae TOMA*)
42. Marius Daniel MIHU (*Nicolae VASILE*)
43. Constantin MIRONESCU (*Nicolae VASILE*)
44. Gheorghe MIZGAN (*Nicolae VASILE*)
45. Florica MUNTEANU-CUC (*Nicolae TOMA*)
46. Milena MUNTEANU (*Gheorghe A. STROIA*)
47. Corneliu NEAGU (*Mariana GURZA*)
48. Maria NICULESCU (*Nicolae VASILE*)
49. Vali NIȚU (*Mihai STAN*)
50. Victor PETRESCU (*Mihai STAN*)
51. Viorica POPESCU-COJOCARU
(*Ion POPESCU-TOPOLOG*)
52. Liliana PUȘCAȘU-RAVAR (*Nicolae TOMA*)
53. Georgeta RĂDU (*Antoneta RĂDOI*)
54. Antoneta RĂDOI (*Nicolae VASILE*)
55. Melania RUSU CARAGIOIU (*Nicolae VASILE*)
56. Florentin SMARANDACHE (*Ionel MARIN*)
57. Mihai STAN (*Victor PETRESCU*)
58. Gabriela STANCIU PĂSĂRIN (*Eugenia DUȚĂ*)
59. Emil STĂNESCU (*Victor PETRESCU*)
60. Gheorghe A. STROIA (*Cristian Petru BĂLAN*)
61. Ioana STUPARU (*Nicolae VASILE*)
62. Maria STURDZA-CLOPOTARU (*Viorel MARTIN*)
63. Ion C. ȘTEFAN (*Nicolae VASILE*)
64. Florea TURIAC (*Mihai STAN*)
65. Al. Florin ȚENE (*Nicolae VASILE*)
66. Gheorghe ȚICLETE (*Geo CĂLUGĂRU*)
67. Ovidiu ȚUȚUIANU (*Nicolae VASILE*)
68. George Toma VESELIU (*Victor PETRESCU*)
69. George VLAICU (*Antoneta RĂDOI*)
70. Vasile VULPAȘU (*Nicolae VASILE*)

Volumul complet se găsește postat pe adresa <https://revistedecultura.com/>

Scriitorii enumerați sunt membri ai grupărilor literare: *Liga Scriitorilor Români; Gruparea culturală Bogdania; Literar ing; Convorbiri literar-artistice; Armonii Culturale.*

Proiectul este menit să contribuie la consolidarea unei conștiințe de sine a acestei generații, neinventariată de nimeni până acum, cu atât mai puțin evaluată.

Așteptăm noi apariții sau completări la cele existente pentru a fi incluse în Volumul II.

N. V.

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Corector: Cornelia Violeta POPESCU
Tehnoredactor: Ioan GANEA-CHRISTU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro